RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

nr. 109.418 van 17 juli 2002
in de zaak A. 114.040/VII-25.277

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat L. CRAPS,
kantoor houdende te 3910 NEERPELT,
Pastorijstraat 15

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat, van XXX, van Algerijnse nationaliteit, op 29 november 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 13 september 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 oktober 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 22 januari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 4 juni 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. NAVASARTIAN, die, loco advocaat L. CRAPS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat N. DAELMAN, die, loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 10 september 2001 en verklaarde zich op 11 september 2001 vluchteling.

1.2. Op 13 september 2001 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 26 oktober 2001 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. Dit is de bestreden beslissing.

1.4. Zoals blijkt uit het verzoekschrift werd deze beslissing, verzonden bij aangetekend schrijven op vrijdag 26 oktober 2001, op maandag 29 oktober 2001 ter kennis gebracht van de verzoekende partij;

2.1. Overwegende dat het op 29 november 2001 ingediende verzoekschrift laattijdig is op grond van artikel 20 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende

bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij op de terechtzitting van 26 juni 2002 bij monde van haar raadsman stelt dat de bepalingen van de artikelen 3 en 20 van voornoemd koninklijk besluit, die een termijn van dertig dagen voorzien voor het instellen van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging of een beroep tot nietigverklaring van een beslissing genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de grondwettelijk vastgestelde beginselen inzake gelijkheid en niet-discriminatie schenden, doordat in andere procedures, in regel, een termijn van zestig dagen is voorzien; dat hij suggereert om terzake een prejudiciële vraag te stellen aan het Arbitragehof;

Overwegende dat te dezen de beweerde ongelijke behandeling rechtstreeks voortvloeit uit bepalingen van een koninklijk besluit, die door de Raad van State op hun grondwettigheid kunnen worden getoetst;

Overwegende dat de grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, niet uitsluiten dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is; dat het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; dat het gelijkheidsbeginsel geschonden is wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel; dat de voormelde garanties ook gelden wanneer een verschil in behandeling wordt ingesteld ten nadele van vreemdelingen die zich in België bevinden;

Overwegende dat voornoemd koninklijk besluit voor een objectieve categorie van personen, namelijk voor degenen die een beslissing genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voor de Raad van State bestrijden, een procedureregeling vaststelt die afwijkt van de algemeen geldende, gemeenrechtelijke procedures bepaald door het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State en het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State;

Overwegende dat, voortgaande op de parlementaire voorbereiding van de wet van 18 april 2000 (Parl. St., Kamer, 1999-2000, 441/1) en op het verslag aan de Koning bij het voornoemde besluit, het doel van de bijzondere procedureregels er in bestaat

om de behandeling van de zaken in het vreemdelingencontentieux sneller en efficiënter te laten verlopen en om misbruik van de procedure bij wijze van vertragingsmaneuver tegen te gaan, zodat het hoofd kan worden geboden aan het zeer grote aantal geschillen en zich niet opnieuw de situaties van sociale onzekerheid en marginaliteit voordoen die de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk juist wil verhelpen; dat in dit verband de bevoegde minister er op heeft gewezen dat het vreemdelingencontentieux meer dan de helft van de geschillen uitmaakt die bij de Raad van State aanhangig zijn, dat dit aandeel toenam doordat een asielzoeker zijn recht op maatschappelijke dienstverlening behoudt in afwachting van een uitspraak over zijn beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen en dat het aandeel nog meer zal toenemen door de voormelde wet van 22 december 1999;

Overwegende dat het voorgaande voldoende verantwoordt waarom voornoemd besluit er specifiek en alleen toe strekt de behandeling van de zaken in het vreemdelingencontentieux te versnellen; dat het dat doel nastreeft door onder meer de gebruikelijke termijn voor het instellen van het beroep in te korten;

Overwegende dat, voor zover de verzoekende partij van oordeel zou zijn- zoals zij ter terechtzitting liet doorschijnen - dat de wetsbepaling op grond van dewelke het voornoemd koninklijk besluit van 9 juli 2000 werd genomen eveneens strijdig zou zijn met de grondwettelijke beginselen inzake gelijkheid en niet-discriminatie, er moet worden op gewezen dat het Arbitragehof in zijn arrest nr. 77/2002 van 8 mei 2002 heeft geoordeeld dat artikel 30, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, gewijzigd bij wet van 18 april 2000 , geen afbreuk doet aan de essentie van de jurisdictionele wettigheidstoetsing toevertrouwd aan de Raad van State, en dus niet onbestaanbaar is met de artikelen 10 en 11, gelezen in samenhang met de artikelen 160 en 191 van de Grondwet;

Overwegende dat de onwettigheidsexceptie niet kan worden aangenomen en dat er geen aanleiding toe bestaat een prejudiciële vraag te stellen aan het Arbitragehof;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen ontvankelijk beroep tot nietigverklaring heeft ingediend; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien juli tweeduizend en twee, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	D. LANGBEEN,	hoofdgriffier.

De griffier, **De voorzitter,**

D. LANGBEEN. **E. BREWAEYS.**